

stiller det ærede Medlem sit Forslag: at slaa Lo-ven ihjel. Vi ere altsaa godt hjulpsne ved Udvalgets Indstilling. Er der noget Udvalg, som nogeninde har bragt Folkethinget fra Dynen i Galmen, tror jeg, at dette Udvalg har gjort det (Latter), og jeg har forgjæves raget omkring i Galmen, for et eller andet Sted at finde fast Leie. Bortset fra, at, naar vi kaldes til at slukke Ilden, have vi dog Andet at gjøre end at søge efter de Svoolstikker, hvorfra Ilden mulig kan være kommen, tror jeg, at Udvalget har været faaue uheldigt med at finde Svoolstikkerne. Ganste vist synes den ærede Ordfører for det relative Flertal at være saa skarptseende, at han fra Udvalgsuærelset her paa Slottet kan finde de afbrændte Svoolstikker i Bestindien; men man kommer derved til at tænke paa Oventyret om Skytten, der fra Spiret paa Røllner Domkirke kunde skyde Diet ud af en Flue paa Straßburger Port, thi begge To ere de saa heldig stillede, at ingen Ilden kan se saa langt. Bosiddende Mænd herhjemme, som have levet i Bestindien og der have baade Giendom og Virksomhed, ere endnu ikke i Stand til at sælde Dom over Marsagen til Dyrprøret, og Regjeringen, som har alle Raade til de officielle Meddelelser i sin Haand, er ikke stort klogere; men den ærede Ordfører og adskillige af hans Meningsfæller, som maaske aldrig have set andre Negere end dem, de selv have sværtet sorte (Latter), ere dog saa kloge paa Negrene, at de endogsaa have set de skjulte Motiver til Dyrprøret, Noget, som dog ellers i Almindelighed ligger udenfor Dødeliges Sagttagelsesveene. Den ærede Ordfører yttre i Betænkningen (Ordføreren: Ikke jeg alene, men det relative Flertal!), ja saa, det relative Flertal skriver i sin Betænkning, at det neppe kan betvivles, at den egentlige dybeste Marsag til Dyrprøret maa søges i de sociale og poitiske Forhold; men denne Paastand staar i skarpeste Modstrid med de offentlig foreliggende Kjendsgjerninger, thi Historien kender endnu ikke noget Dyrprøret, der er fremkaldt ved Mishandling, uden at de Mishandlede Had og Hævntørst har betegnet Dyrprørets Gang og givet det sit Præg. Men nu er der netop en mærkelig Giendommelighed ved Dyrprøret paa St. Croix, at man ikke der hidtil har erfaret et eneste Vidnesbyrd om, at Dyrprøverne nærede Had og Uvillie mod de Hvide; tværtimod findes der en Mængde Meddelelser om, hvorledes Negerne, endog med megen Belvillie, have søgt at besyttede de Hvide mod personlige Mishandlinger. Dette slaaende Vidnesbyrd om, at Negerne maa være blevne humant og velvilligt behandlede, vil man nu omskabe til et Vidnesbyrd om Negerens Godmodighed. Man maa altsaa finde, at det er en godmodig Maade at holde Flyttedag paa, naar Negerne afbrænde de Bygninger og Plantager (Latter), hvor de hidtil have fundet Hjem og Underhold. Et andet

Eksempel paa Dyrprøvernes Godmodighed blev berørt af det ærede Medlem fra Møen (Bojssen) der omtalte en af de Kjendsgjerninger, der ere komne til offentlig Kjendskab, nemlig hvorledes Negerne paa en Plantage søgte at frelse deres Herres Giendom, men han glemte at omtale, hvorledes de godmodige Dyrprøvere overfaldt disse to Negere, indsmurte dem med Petroleum og brændte dem levende, og lialeledes hvorledes de paa en barbarisk Maade myrdede et Par værgeløse Soldater. Overfor saadanne Kjendsgjerninger maa man have de Herrers Negerpine for at tale om Godmodighed, eller som der staar i Betænkningen, at "Negerens Modstand neppe har været af en saa farlig Karakter". Jeg har nu i det Hele ondt ved at finde Brugen af Petroleum paa den Maade godmodig eller usarlig; derimod finder jeg i disse Kjendsgjerninger et slaaende Vidnesbyrd om den Humanitet og Belvillie, hvormed de Hvide paa Den have behandlet Negerne; men saa er det et stærkt Stykke her i denne Sal at skulle høre saa habesfulde Domme om disse hvide Samfundsklasser, at Negerne endog under Dyrprøret staa som Vidner imod disse Domme. De paagældende Kjendsgjerninger ere et afgjørende Bevis for, at der høvten behøves Mishandlinger eller Forurettelser, men blot, at man modsatte sig Negerens egenyttige Planer for at vække deres Hævntørst; thi deres Opsørsel beviste tilstrækkeligt, at der ikke har været nogen gammel Mellemvegning med Hvide at hævne. Fra flige skjæve Standpunkter er Mindretallets Motivering udgaet, og derfor kan det ikke forundre deri at finde saadanne gaadesulde Udtalelser som den, at: "Arbejderbefolkningen vil være lige ilde stillet, enten Laanet ydes eller ikke." Men Laanet skulde jo netop ydes, for at bringe de Erhvervsstiber til paany at flyde, hvoraf Arbejderne have deres eneste Underhold, og denne Udtalelse synes altsaa at antyde, at Arbejderne vilde være lige ilde stillede, hvad enten de fik Noget at spise eller ikke. Jeg kunde nok ønske at høre Negerne, om de deri ere enige med det ærede Mindretal (Latter); og jeg kunde ligeledes ønske ved samme Leilighed at spørge dem, om de ere enige med det ærede Medlem fra Møen, da han talte om Standretten og yttrede, at flige skrappe Vidner burde have været anvendte langt tidligere (Indsigelse). So, det blev sagt af det ærede Medlem, og jeg kommer derved uvilkaarlig til tænke paa Historien om Konen, som begyndte sit Dagsværk med at bænke sine Børn, og da Naboen spurgte hvorfor, svarede: "Jeg er bange for, at de skulle slaa mine Talerkner itu", og til hans Bemærkning: "Saa vent, til dette er færdigt", svarede: "Ja, saa er det for silde!" (Latter). Det vilde jo ganste vist have været ønskeligt, om man havde sludt Dyrprøvsstikkerne, forinden de paabegyndte Dyrprøret; men der stiller sig dog vist nogle Bæmskeligheder i Beien for flige praktiske Forholds-